

hárskúti hírharfona

2. évfolyam 3. szám

Ára húsz forint

1998. június hó 25.

Adatvédelem?!

Erre hivatkozott a bíróság, amikor első fokon helyt adott Tamás Gyula polgármester kérésének laptársunkkal, a veszprémi Naplóval szemben. A polgármester úr a Napló 1998. április elsejei számában megjelent *“Lecsökkentett tiszteletdíj”* c. cikk miatt jelentette fel az újságot, százezer forint kártérítést követelve tőlük a személyiségi jogain esett csorba miatt.

A bíróság — nem jogerős — vélekedése szerint az említett cikkben foglaltak egy része a polgármester úr személyes adatát képezik, ilyenformán azokat a Naplónak nem lett volna szabad nyilvánosságra hoznia. Tekintve, hogy a bíróság ezt a vélelmét nyilvános tárgyaláson fejtette ki, a továbbiakban a tárgyaláson kihirdetett ítélet szövegére támaszkodhatunk csak.

Az ítélet indoklása szerint a polgármester úr fegyelmi ügyének pusztá ténye és a fegyelmi bizottság döntése olyan adatok, amelyekből, a citált törvénycikk szerint, az érintettre vonatkozó következtetés vonható le, illetve az érintettel kapcsolatba hozható — vagyis *személyes adatnak* minősülnek, és így védelem alá esnek.

A bíróság azt is kifogásolta, hogy a Napló *zárt ülésen* hozott határozatot ismertetett, szintén az érintett hozzájárulása nélkül.

Hm. A polgármester úr felelősségrevonását az Állami Számvevőszék javasolta nyilvános jelentésben. Az ítéletből levezethetően ez a jelentés is törvényt sértő, hiszen az ÁSZ a polgármester úrral *kapcsolatos* dolgot érint. Szintén jogellenesen kap (*kap?*) majd nyilvánosságot az 1998. évi költségvetés elfogadása, mint önkormányzati rendelet, hiszen abban szerepelni fog, hogy az előirányozotthoz viszonyítva valójában mekkora illetményt vett fel a polgármester úr, és bizony, akadhatnak, akik ebből az összehasonlításból esetleg *következtetéseket vonnak le* a polgármester úr


munkájáról.

Node, tételezzük fel, hogy meg nem történtté tudjuk varázsolni a Napló botlását, ugyanakkor ez a két dokumentum azért mégis hozzáférhető lesz az érdeklődő állampolgárok számára. Képzeljük magunk elé azt az érdeklődő állampolgárt, aki a két irat olvastán döbbenetesen kérdezi meg a polgármesteri hivatalban: *Mi történt?* S mivel azt a választ kapja, hogy ez nem tartozik rá, abban a tudatban ballag haza, hogy kellően pontos információi vannak ahhoz, hogy a következő választásokon kit bíz meg az ügyei intézésével.

Ami tehát megtörténik valakivel, az személyes adat. Ha valaki valamit tesz vagy elkövet, az a cselekmény pillanatában személyes adattá válik, hiszen a tettekből következtetéseket lehet levonni az illetőre nézve. Rendben.

Micsoda lehetőségek vannak itten, egek. És erről egy bírósági ítéletből kell értesülnünk! A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN! Adatvédelem és zárt ülés — több se kell. Hamar, hamar, mennyi is van a kasszában? Zárt ülést rendelünk el, ami ott történik, az *bennünket érint*, tehát nyilvánosságra sem hozható. Egy nekem, egy neked, egy nekem... A költségvetést egy kicsit módosítjuk, s ha valaki kérdezne, a jelszó: *adatvédelem!*

De nini, az idézett törvénycikkben kissé lejjebb, egy másik bekezdés szerint meg: *Az ... állami vagy helyi önkormányzati feladatot ... ellátó személynek ... a feladatkörével összefüggő személyes adata a közérdekű adat megismerését nem korlátozza.* Zavaros, nagyon zavaros. A jogrendszer efféle vadhajtásait legjobb volna mielőbb kigyomlálni az Európába vezető út mellől.



A nemeskei eset

Aki úgy vélte, a szennyvízberuházáshoz hasonló szemfényvesztés “csak nálunk történhet meg”, csalatkozni látszik. Ami Hárskúton a csatorna, az Nemeskén, ebben a háromszáz lelkes baranyai kisközségben az iskola. Ami különbség mégis van a két ügy között, az talán csak annyi, amennyi a bukott csendes ultit választja el a csendes ultitól — Nemeskén ugyanis elkészült az iskola. Kárász Róbert alábbi riportja a Kossuth Rádió április 22-i “Magyarországról jövök” c. műsorában hangzott el. A hanganyag utánközlésének lehetőségéért köszönetet mondunk Balogh József főszerkesztőnek.

Az épület ugyan nem forog kacsalábon, mint a tervek szerint, sőt, az igazat megvallva kisebb is, csúnyább is, zsúfoltabb is lett az elképzelténél. A falu azonban még így is örül neki, mert hát a sajátjuk az iskola. Az örömben némi öröm is vegyült, mikor megtudták: több, mint húszmillió forintnyi céltámogatást vissza kell fizetniük, mert az önkormányzat szabálytalanul járt el. Egy kis faluban persze ennyi pénz nincs, pedig már a vízhálózat fejlesztéséről is lemondtak. Most mégis lehet, hogy jön a csődbiztos. A történetet Kárász Róbert meséli el.

A nemeskei monumentális épületek tervei elkészültek, az építkezés megkezdődött, majd elfogyott a pénz. Ekkor a falu céltámogatást igényelt az államtól, és a programhoz csatlakozott egy másik település is — igaz, ők később visszaléptek. A pénz, a huszonkét millió meg is érkezett, az építkezést folytatták, és tavaly befejeződtek a munkálatok. Az iskola és a könyvtár elkészült (igaz, utóbbi óvodaként üzemel) a többi terv viszont álom maradt. A jegyző, aki ugyan nyilatkozott, de azt nem engedte, hogy titulusa mellett a neve is elhangozzon, szabályosnak talált mindent.

— (A képviselőtestület) közösségi házban gondolkozott, ami magába foglalta volna az iskolát, az óvodát, a könyvtárat, aztán a jegyzői hivatalt, orvosi rendelőt, stb. Hát ezt, ugye, belátták, hogy erre nincs lehetőség, és akkor maradt az iskola, és így alakult ki az iskola. A jelenlegi iskolánkban . . .

— . . . hogy ha jól értem a szavaiból, csak az iskola épült meg?

— Az iskola épült meg, és az óvoda is.

— Mi történt ezzel a huszonkét millió forintos céltámogatással?

— Hát én azt tudom mondani, hogy ez a huszonkét millió forintos céltámogatás itt van, a falu elején: iskola és óvoda.

— Kérdezhetnénk azt is, hogy hova tűnt több millió forint. De ez nemcsak kérdés: hanem tény is, hogy eltűnt, hiszen az Állami Számvevőszék nemrégiben tartott itt egy vizsgálatot, amely ezt a tényt támasztotta alá, hogy itt bizony nem megfelelőképpen gazdálkodtak a pénzekkel.

— Hát most én erre nem tudok egyértelmű választ adni. Nem is akarok.

— Dehát itt pont ez a lényeg!

— A lényeg végül is. . . Az a lényeg, hogy annak idején az önkormányzatnak az a bizonyos tízmillió nem állt rendelkezésére. Ezt a bizonyos — emlékezetem szerint — harminc százalékot, ugye, egyenként, kiadott számlánként, ugye, biztosítja, ami meg is történt.

— Ez a harminc százalék az önerőt jelenti?

— Ez az önerőt jelenti. És hát ez minden esetben meg is volt, ez a harminc százalék.

— Honnan teremtették elő ezt a tízmillió forintot?

— Ezt a tízmillió forintot, én nem tudom megmondani önnek, hogy honnan teremtették elő.

Az Állami Számvevőszék viszont tudja, legalábbis a múlt héten lezárult vizsgálat feltárta, hogy Nemeske önkormányzata hogyan tévesztette meg az állami költségvetést. Maczekó Károly, az Állami Számvevőszék pécsi kirendeltségének munkatársa:

— A kivitelezővel és a műszaki ellenőrrel olyan szerződést kötöttek, hogy a kivitelezői számlának a harminc százalékát a kivitelező átutalja a nemeskei iskolai alapítvány részére, és az iskolai alapítvány továbbítja az önkormányzat felé az összegeket. Ez képezi valójában a saját erő összegét. Amikor a kivitelezőnek a számlája beérkezett, akkor továbbították a számlát, ment az OTP-be a számla, és az önkormányzat meg igazolta a munka elvégzését. És így gyakorlatilag a számla kifizetésekor ugyanahhoz a kivitelezőhöz visszajött az az összeg, amit ő korábban 30 százalékkal továbbított az alapítványnak.

— Így viszont mindenki jól járt. . . Az önkormányzat is, mivel önerővel nem rendelkezett, de olyan, mintha rendelkezett volna, és a kivitelező is.

— Igen. A kivitelező nagyon jól járt. Jól járt a műszaki ellenőr, jól jártak azok, akik a későbbiek folyamán ebben részt vállaltak. . .

. . . vagyis mindenki. Az akkori polgármesterről senki sem tud semmit. Valahol, Magyarországon él, mozgás- és beszédképtelen lett — agyvérzése miatt. A munkálatokban részt vevő káeftét eladták, így csak a számlák és a szerződések, no és a jegyző tanúskodik a visszaélésekről. Pontosabban tanúskodna, csak hogy ő — állítása szerint — semmiről sem tudott.

— Ilyent én nem is vizsgáltam, fel sem tűnt, én csupán azokat a követelményeket néztem, amit nekem a jogszabály előírt, hogy a műszaki ellenőr a minőséget

és a mennyiséget igazolja, és hogy a pénz rendelkezésre álló tőke-e. Magát az építésnek az apró dolgait, azt velem nem beszélték meg, az a polgármester úrnak a dolga volt.

— De mint jegyzőnek, aláírási kötelezettsége nem volt?

— Aláírási kötelezettségem...? Ellenjegyzési kötelezettségem volt.

— Hát akkor ön is látta ezeket a papírokat, dokumentumokat.

— Azokat nem. ...a számvevőszéki vizsgálat is foglalkozik vele, hogy a szerződéseket én nem írtam alá — láttam utána, amikor elkészült, de velem ez a része a dolognak nem lett megbeszélve.

1998-ra csak az adósság maradt a nemeskei önkormányzat tavaly megválasztott polgármesterére. Kaiser Antal szerint a lakók még nem tudják, mit jelenthet a falu életében az, ha vissza kell fizetniük az állami céltámogatás egy részét, és a több milliós kamatot.

— Akkor, amikor ez az ÁSZ-vizsgálat megtörtént, és megtudtuk a végét, sajnos, rettentően elkecsereztünk, és egyszerűen nem is érezzük, hogy jelen pillanatban ez mit jelent. Legalábbis én érzem — én úgy érzem, a falu lakossága nem érzi. Jelen pillanatban nem tudja azt, hogy mit jelent tizenhárom millió, plusz kamatai visszafizetése.

— A kamat még külön tízmillió legalább...

— Igen, igen, külön tízmillió.

— Nemeskén közel háromszáz ember lakik — merem feltételezni azt, hogy túlzottan nincs eleresztve az önkormányzat anyagiak terén. Mekkora terhet jelenthet ez majd az önkormányzatnak, hogyha ezt a tízmillió forintos kamatot, plusz külön ezt a tizenhárom millió forintos összeget vissza kéne fizetni?

— Ha ki kell fizetnünk a büntetést, és kamatait, akkor — csőd lesz.

— Ki tudják ezt egyáltalán fizetni?

— Tehát...nem tudjuk kifizetni.

— Van-e az önkormányzatnak külön épülete, ingatlanok, területek, amelyeket esetleg értékesíteni tudnának?

— Jelen pillanatban az össz vagyónunk, piaci áron számolva, beleértve az ingatlanainkat is (az iskolát is beleérttem)... Talán ki tudnánk fizetni. De akkor a falu teljesen ellehetetlenülne. Tehát se közigazgatás itt, úgy értem: se jegyzőségünk, se iskolánk, se óvodánk, se kultúrházunk, se ingatlanunk (tehát van egy-két telkünk) — nem lenne. Tehát ez rámenne. Sok minden olyan szociális juttatásról le kellene mondanunk, ami máma igény. Nem is igény — szinte kötelességünk adni, mert a családok, a lakosság ellehetetlenülne. És azért mondtam akkor én, az ÁSZ-nak is, hogy egyedüli, egy célom van, a csődhelyzet

elkerülése. A következő évi költségvetésünkben is már három millió forintot el tudtunk különíteni úgy — ez vagyonszűkítéssel jár, mert más bevételi forrásaink nincsenek.

— Mit tudnak a falubéliek erről az ügyletről?

— Hogy huszonkét millió forint adósságunk van. Úgyse kapnak az emberek se segélyt, se azt, semmit...

— Ilyen rémhíreket hallottam, de úgy különösebben nem...

— Rémhírek? Miről szóltak?

— Hát, hogy nagy tartozások, meg az ilyesmi... De pontosan nem tudok semmit.

— A férje valamit tud erről?

— Nekem a véleményem az egészről az lenne, hogy — teljesen igazán —, hogy, aki megcsinálta ezt az egész tartozást, azt visszafizettetnék vele. Nem úgy, hogy vissza, hanem ha abból valamit elrakott, abból valamit biztos létesített is.

Az előző polgármestert egyébként szerették a nemeskeiek, ugyanis — szerintük — ő tett a faluért. Ez bizonyos is: csődbe vitte szavazótáborát. Erről persze majd az orszaggyűlés dönt, hogy kell-e fizetni, mindenesetre a falubéliek a jóindulatban ma már nem bíznak. Maczekó Károly, az Állami Számvevőszék munkatársa:

— Ha csődbiztost kell kinevezni, kötött pénzgazdálkodási formára kell neki áttérni, csak a legszükségesebb kiadásokra van pénz, és minden olyan fejlesztés, minden olyan kiadás, amelyik lefaragható, azt csökkenteni kell. Az önkormányzati vagyonnak az értékesíthető elemei esetleg eladásra kerülnek (legtöbbször áron alul), amely megint egy olyan helyzetet teremt, hogy azok járnak jól, akik ezt az anyagi helyzetet kihasználják.

Kaiser Antal, a jelenlegi polgármester:

— Nyolc hónapja vagyok itt. Javasolták, álljak föl. Nem állok föl. Engemet egy ciklus végéig választottak.

— Kik javasolták ezt?

— Mmmm, kollégák... akik szintén nem voltak még ilyen helyzetben, mint én.

— Arról van szó, hogy mondjuk a testületi tagok, az önkormányzat testületi tagjai?

— Nem. Nem, nem, nem, nem, nem.

— Polgármesterek?

— Igen. Távolabbi... kollégáim.

— Dehát hogyha ön ártatlan ebben az ügyben, akkor miért kéne felállnia?

— Mert ez lenne mondjuk a...

— ...hogy süllyed a hajó, vagy...?

— Igen. Tehát ez, ez lenne, talán, a kellemesebb. Hogy kellemetlent föl vállalni, az nehezebb. És végigharcolni egy évet még, az még nehezebb. Megpróbálom... ■

A hányatott sorsú száztizenegymillió

Oda a pénz, a szennyvíztisztítórendszert meg félkészén eszi a fene. Hogy is jutottunk idáig? Az alábbi összefoglaló az Állami Számvevőszék 1995. évi jelentésén, valamint képviselőtestületi ülések jegyzőkönyvein és egyéb dokumentumokon alapul.

A milliók a szennyvízberuházás kezdetétől a Vakond kft. csődjéig bezárólag röpködtek igazán, azóta a helyzet némileg megmerevedett. A következőkben ezért ennek a négy esztendőnek a pénzügyi történéseit próbáljuk nyomon követni, elsősorban a számokra összpontosítva.

1992-ben, egy kétségtelenül eredményekkel teli falufejlesztési időszak lendületében már-már az utcák aszfaltozása következne, erre a fedezet meg is van a költségvetésben. A falu infrastruktúrájának fejlesztése azonban új irányt vesz, amikor az önkormányzat műszaki előadója felhívja a figyelmet a karcagi Vakond Kft. igen előnyösnek tűnő ajánlatára, amely szerint a Vakond huszonvalahány milliő forintért vállalná a település szennyvízelvezetésének és -tisztításának a megoldását. Amint papírra vetetik, a bekerülési költség már 54 millióról szól, amelynek fele állami céltámogatásból, 20–20%-a pedig a Vízügyi és a Környezetvédelmi Alapból elnyerhetőnek tűnik, s így csak a fennmaradó 10%-ot kellene saját erőből biztosítani. Az ötlet hamar támogatókra talál a képviselők között, annál is inkább, mert ígéret hangzik el arra vonatkozólag, hogy a szennyvízberuházás a lakosságnak egy fillérjébe sem fog kerülni. Az első költségvetés tehát:

állami céltámogatás	27 milliő	50%
Vízügyi Alap	11 milliő	20%
Környezetvédelmi Alap	11 milliő	20%
önkormányzati hozzájárulás	5 milliő	10%
összesen:	54 milliő	100%

A Vakond által "hozott" szolnoki KEVITERV elkészíti a terveket, és 1992. novemberében az önkormányzat megkötötte a Vakonddal az első vállalkozási szerződést, majd egy anyagvásárlásra folyósított félmillióval a beruházás is kezdetét veszi.

Időközben kiderül, hogy mégiscsak szükség van lakossági hozzájárulásra, amelynek összegét 15 ezer forintban állapítják meg érdekeltségként. De kiderül más is, és ez már nagyobb probléma: az állami céltámogatást csak úgy lehet igénybevenni, ha az elvégzett munka ellenértékeként benyújtott számla összegének a fele az önkormányzat számláján van. A saját számlán bemutatandó önerő természetesen nem létezik, erre a problémára az önkormányzatnak valamilyen megoldást kell találnia.

Ez a megoldás az állami pénzek elnyerésére az addig már széles körben és társadalmi méretekben

bevált módon a költségvetés mesterséges inflációja (megnövelése), valamint, a nemeskei esethez hasonlóan (lásd az előző cikket) a kivitelezőnek a pénzügyi háttér biztosításába történő bevonása.

A kettős költségvetés (egy "igazi" a kivitelezővel, egy látszólagos, megnövelt pedig az államnak) módszere igen elterjedt volt a lakosság körében pl. a hetvenes években, amikor az állam a lakások komfortosításának költségeit részben magára vállalta. Az össznépi feladvány egy szemléltető számpéldával a következő volt: ha a fürdőszoba 70 ezer forintba kerül, de a kezemben csak 5 ezer forint van, az állam pedig a benyújtott számla felét kifizeti, legalább mekkora összeget kell igényelnem? A megfejtés $2 \cdot (70 - 5) = 130$ ezer forint, amelyhez értelemszerűen hozzátartozik egy megállapodás a kivitelezővel, hogy ő ugyan 130 ezerről ad számlát, de kézhez csak 70 ezret kap (amelyből 65-öt az állam, 5 ezret meg én adtam). Így jól járok én is, mert 5 ezer forintért lett egy fürdőszobám, jól jár a kivitelező, mert az elvégzett munkája után megkapta a pénzét, és jól járt az állam is, mert érvényesíthette egyik szociálpolitikai célkitűzését. Természetesen a dolog szabálytalan volt még ettől, és az kellett hozzá, hogy a kivitelező is, én is vállaljam a lebukás veszélyét, de ha egyszer a fürdőszoba elkészült, általában az állam sem vizsgálódott többé.

Ez a két lépés nemcsak szabálytalan, de kockázatos is volt. Szabálytalan, mert hiszen lám, egy *elkészült* beruházás esetén is hogy megcincálta az Állami Számvevőszék a nemeskei önkormányzatot, pedig Nemeskén még (mivel a hitelnyújtás engedélyköteles, kizárólag pénzügyi intézet által gyakorolható tevékenység) az iskolai alapítványt is bevonták a *de facto* a kivitelező által nyújtott hitelnek *de jure* alapítványi támogatásként érkező álcázására — Hárskúton efféle finomkodással nemigen vesződtek. Kockázatos pedig azért volt belemenni ebbe az utcába, mert — bár a dolog éppen működhetett is volna, mint pl. Nemeskén — az önkormányzat cinkossá lett az állami pénzek jogosulatlan igénybevételére irányuló ügyben, ami az érdekeinek az érvényesítésében később végzetesnek bizonyult.

Akárhogy is, változatlan műszaki tartalommal a szennyvízberuházás második költségvetése így:

állami céltámogatás	44 millió	50%
hitel a Vakond Kft-től	45 millió	50%
áfa	22 millió	25%
összesen:	111 millió	125%

Ami e sorok írója számára felfoghatatlan, az az, hogy ez a költségvetés nemcsak "kifelé", az államnak szólt, hanem a Vakonddal kötött szerződést az 54 milliós vállalkozói díjról is 89 millióra módosították 1993. októberében. Ilyenformán az önkormányzatnak az állami támogatást nemcsak 54-44=10 millió forinttal kellett kiegészítenie (ahogy ez a fenti számpélda fényében várható lett volna), hanem az immár 89 milliós vállalkozói díj felével, 44 millióval. A Vakond vállalta, hogy ezt az összeget meghitelezzi, az önkormányzat pedig, hogy pályázati pénzekből és lakossági hozzájárulásból ezt a pénzt visszafizeti a Vakondnak.

Ilyenformán a megnövelt költségvetés ötletének az a kézenfekvő eleme, hogy a Vakond valójában az eredeti 54 millióért építi meg a szennyvíztisztítórendszert, hogy, hogy nem, valahogy elmaradt. Az új költségvetés így semmiféle előnyt nem jelentett az önkormányzatnak, annál többet a Vakondnak, amely így 54 milliónyi munkáért 89 millióról állíthatott ki számlát — ennek egy részét aztán megkaphatta, egy másik részét pedig visszakövetelhető hitelként kihelyezhette.

Hab a tortán, hogy a Vakond a vállalkozói díjért minden, a beruházással kapcsolatos költséget vállalt, még a műszaki ellenőrzés feladatait is. Az önkormányzat részéről ezt a szerződést Tamás Gyula polgármester és Sárközi Miklós jegyző írták alá.

A Vakondtól kapott hitel visszafizetésére külön megállapodás született annak függvényében, hogy az önkormányzat még mennyi pénzt tud szerezni különböző pályázatokon. Ekkor már a lakossági hozzájárulás mértéke is 40 ezer forintra emelkedett.

A beruházás eleinte szépen haladt. A munkavégzést követően a számlák benyújtása, a hitelek folyósítása, majd önerőként történő bemutatásuk után az állami támogatás lehívása, a kifizetések és a hitel törlesztése az elképzeléseknek megfelelően alakultak. (Újabb számpéldával: egy nettó 4, bruttó 5 milliós számla kifizetéséhez az állam 2 millió céltámogatást, a Vakond pedig 2+1 milliót adott. A begyűlt 5 milliót az önkormányzat átutalta a Vakondnak, s közben 3 millió tartozása keletkezett. A Vakond 1 millió áfát befizetett az államnak, akitől aztán az önkormányzat azt visszaigényelte. A kör végén az önkormányzat ezt az 1 milliót is átutalhatta a Vakondnak a tartozását törlesztendő, s így nála 4 millió forintnyi vagyon és 2 milliónyi hiteltartozás halmozódott fel.)

1994-ben a Környezetvédelmi Alaptól 8 millió forintot kapott az önkormányzat, a lakossági befizetésekből pedig hozzávetőleg 3 millió gyűlt össze.

1994. decemberére, bár mind a 111 millió ki

lett fizetve, a készületségi fok csak az volt, ami ma is. Ezzel párhuzamosan a Vakond hitelnyújtásából az önkormányzatnak 1994. végére 40 millió forint tartozása is felhalmozódott. (Hogyhogy 40 millió? A bruttó 111 millióból 44 millió volt az igénybevevett állami céltámogatás, marad 45+22=67 millió, ebből 56-ot adott a Vakond hitelként, 3-3 a lakosságtól és a Környezetvédelmi Alaptól érkezett, 5 pedig az önkormánytól [56+3+3+5=67]. A 22 milliónyi visszaigényelt áfából az önkormányzat a Vakondnak visszafizetett 16 milliót, maradt tehát 56-16=40 millió.)

A Vakondnak ekkorra pénzügyi gondjai támadtak, a munkák is leálltak, ha itt-ott dolgoztak is a faluban. A beruházás befejezésének — így mondták, akik mondták — az lett a feltétele, hogy az önkormányzat segítsen a Vakondon. Felmerült egy bankhitel lehetősége, s 1995-ben a szolnoki Kereskedelmi és Hitelbank, az önkormányzat kezességvállalására 27 millió forint hitelt nyújtott a Vakondnak. Máig vitatott, és immár ügyészségi vizsgálat tárgya, hogy a polgármester úr és a jegyző jogosultak voltak-e ekkora összegű kezességvállalásra a képviselőtestület tudta nélkül. A kezességvállalás azt jelentette, hogy a Vakond ezt követően elvégzendő munkája ellenében az önkormányzat nem a Vakondnak, hanem a banknak fizet.

A Vakond pénzügyi helyzete 1996. tavaszán indokoltá tette, hogy a 40 milliós hiteltartozást az önkormányzat valamiképp rendezze, különben a Vakond csődje egyszersmind azonnal az önkormányzat csődjét is maga után vonta volna. A Vakond ezért egyfelől 2 milliót elengedett az önkormányzatnak kártérítés címén, másfelől (az elmaradt úthelyreállításra, a garanciális munkák fedezetére és egyéb tartaléokra) egy 27 milliós (plusz 6 millió áfa) mínuszos számlát állított ki 1996. áprilisi keltezéssel, mintegy elismerve, hogy ennyi munkát nem végzett el. A 6 millió áfát a Vakond nyomban vissza is igényelte, a mínuszos számlával járó 27 milliót viszont az önkormányzat azóta sem kapta meg — viszont, ha befogadja a mínuszos számlát, 6 millió forint áfa befizetését is magára vállalja. (Nem meglepő, ha itt az olvasónak esetleg zúgni kezd a feje.) Bár a 2 milliós kártérítés és a 27+6=33 milliós mínuszos számla összege nem tettek ki 40 milliót, 1996. nyarán a Vakond és az önkormányzat közös nyilatkozatban rögzítették, hogy kölcsönösen lemondanak minden addigi tartozásukról (lásd "Mesterhármás" c. írásunkat).

A Vakond 1996. júniusának végén jelentett csődöt. Mivel az önkormányzat a mínuszos számlát ezt követően küldte vissza a Vakondnak, az azt már nem fogadhatta. A különös helyzetű számla ügyében az önkormányzat az Állami Számvevőszékhez fordult, amely megítélése szerint azonban a hárskúti szennyvízberuházás ügyében a rendőrség illetékes. MF

Mesterhármás

Nem mindennapi élményben lehetett részük azoknak, akik jó két hónapja fáradságot nem kímélve és a szakadó esőnek fittyet hányva ellátogattak a megyei bíróságra, hogy megtekintsék a Vakond Kft. felszámolója, mint kihívó fél és Hárskút önkormányzata közötti összecsapást. A Vakond felszámolójának oldalán, aki 12 millióért küzdött, sorompóba lépett még a szolnoki Kereskedelmi és Hitelbank képviselője is (27 millióért), és ez a kettős már az első pillanattól fogva rutinos játékosok benyomását keltette. Községünket dr. Séri Péter képviselte. A nézőtérén a hárskúti csapatot erősítendő a falu jegyzője és két érdeklődő polgár foglalt helyet. A találkozót dr. Zólyomi Livia vezette, igen profi módon.

A találkozó kapcsán lehetőség nyílt a hárskúti szennyvízberuházás három hárskúti kulcsfigurája: Klesitz Anna volt műszaki előadó, Tamás Gyula polgármester és Sárközi Miklós volt jegyző tanúvallomásának a megismerésére. (Csak zárójelben jegyezzük meg, hogy az 1997. szeptember 30-i nyilvános képviselőtestületi ülésen dr. Molnár Mária-magdolna akkori jegyzőnk éppen ezt a három személyt jelölte meg a Hárskúton kialakult szennyvízhelyzet felelőseiként. Hangsúlyozzuk ugyanakkor, hogy az említetteket tanúként, és nem vádlottként idézte pályára a bíróság.) Valószínűleg nem túlzás azt állítanunk, hogy ők alkották a pályán a harmadik csapatot.

A figyelmes szemlélő előtt hamar kibontakozott a három csapat stratégiája. A vendégcsapat öregfiú elsősorban megbízóik pénze után futottak, őket vajmi kevésbé érdekelte, lesz-e valaha Hárskúton csatorna, vagy, hogy mi lesz a Vakond Kft. volt tulajdonosaival. Kitartóan és szívósan, mint az óriáskígyó, ha zsákmányra lel, egyre szorosabb gyűrűket vetettek egy dokumentum körül, amely a Vakond csődbe jutásának idején keletkezhetett, és a beruházás agóniájának kezdetét jelentette. Az iraton Bugyik László (Vakond), Tamás Gyula és Klesitz Anna aláírása szerepelt, tartalmát tekintve pedig mind a Vakond Kft., mind a hárskúti önkormányzat minden egymással szembeni követelésről kölcsönösen lemondott. A dokumentumon iktatószám nem szerepelt, a dátumban pedig javítást eszközölt egy ismeretlen kéz (*június? július?*), azaz — és ennek a meglátásuknak az öregfiúk hangot is adtak, amint kiszaladtak a pályára — hozzávetőleg akármikor is íródhatott. Akár — és ez volt a vendégcsapat stratégiájának vezérvonala — azután is, hogy a Vakond Kft. csődöt jelentett. S ha akkor, hát úgy semmis, ahogy van, mivel csődöt jelentett vállalkozás ilyen tartalmú szerződést nem köthet. Hogy a hárskúti önkormányzat miről mond le, az természetesen a saját magánügye,

de amivel a Vakondnak (illetve most már a Vakond felszámolójának) tartozik, azt csak hoci, gyorsan ide az asztal sarkára kérjük kipengetni, semmi kölcsönös lemondás, meg ilyenek.

A tanúk, vagyis a harmadik csapat stratégiája az volt, hogy nem emlékeztek a részletekre. Sok mindent aláírtak ők akkoriban, mondták, nagy munka volt ez a beruházás. Elsőként közülük Klesitz Anna kapott labdát: ha lemondtak valamiről, hát lemondtak, biztos úgy volt az — sugallta egész lényével. Hogy több millióról volt szó mindkét részről, és ezt egy pársoros nyilatkozattal intézték el, mellékletek nélkül? Nincs ebben semmi különös. A volt műszaki előadó higgadt játéktípusa ugyan egy ízben ki is hozta a sodrából az egyik vendégjátékost, aki arra ragadtatta el magát, hogy “fecni”-nek nevezze a szóban forgó dokumentumot, ám a találkozás vezetője nyomban sípolt, sárga lapot mutatott fel, és odacserdített a karikásostorral: az ügyvéd úrnak nem feladata a tanú kioktatása.

Tamás Gyula polgármester, talán, mert világosan értésére akarta adni a jelenlévőknek, hogy nem kíván ún. kabátlopási ügybe keveredni, télikabátban lépett a bíróság színe elé. A vendégcsapat kérdései kivehetően számottevő fejtörést okoztak neki, többször férfiasan bevallotta, hogy nem tud válaszolni rájuk. Mentségére szóljon, hogy segítőkészsége felől kétséget sem hagyva felajánlotta a jelenlévőknek: e kérdéseknek utánanéző. Újabb felhördülés, újabb sárga lap.

Sárközi Miklós volt jegyzőnk meglepetésének adott hangot, hogy a hárskúti szennyvíztisztító még most sem működik. Őt főleg arról faggatták, hogy jegyző létére miért nem szerepel a neve egy ilyen jelentőségű dokumentumon. A cselezésnek ezt a fajtáját azonban a játékvezető szabálytalannak ítélte, és a dolgot az önkormányzat, valamint a jegyző belső ügyének minősítette.

A vendégjátékosok nemcsak támadtak: közép-pályán is erősnek igyekeztek mutatkozni. Amikor látták, hogy ezekkel a tanúkkal sokra nem mennek, azt kezdték hangoztatni, hogy a — különben is gyanús — lemondó nyilatkozatban a felek aránytalanul eltérő tartozásokról mondtak le, és ez a Polgári Törvénykönyv szerint megtámadható.

Az önkormányzatot képviselő játékos stratégiája meg — mi is lehetett volna más — az volt, hogy “lássuk, mi az igazság”, azazhogy, lássuk, mit rejt a hárskúti föld méhe. Ha esetleg nem rejt csatornát és egyebet, mégpedig legalább a Vakond által kiszámlázott értékben, akkor a kihívó fél keresete alaptalan.

Most szünet van, a játékvezetés fontolkodik, elrendelje-e a bizonyítási eljárást. (*Folyt. köv.*) MF

Önkormányzati és más hírek

Szomorúsággal kellett tudomásul vennünk, hogy megint elmentek közülünk: Gabler Károlyné, Baumgartner Kálmánné, Frisch Frigyes és Gergál János már nincsenek velünk. A hozzátartozóknak ezúton fejezzük ki együttérzésünket és részvétünket.

Jegyzőfronton a helyzet tisztulni látszik. Huszty Kálmán volt jegyzőgyakornokunk keresetét a munkaügyi bíróság megtárgyalta, és arra az álláspontra jutott, hogy amennyiben Huszty úr nem töltött el a közigazgatásban két évet, úgy jegyzői feladatok megoldására sem vállalkozhat. Huszty úr a keresetét visszavonta, az önkormányzat pedig lemondott a per során felmerült költségei megtérítéséről.

Alku született a faluház ügyében. A képviselőtestület nem egyhangú, többségi döntése értelmében az önkormányzat műszaki előadója által igazolt mintegy 2,5 millió értékű többletmunka 65+10%-át, azaz a beépített anyag költségét kifizetik Kauker Mihály hárskúti építőmesternek. A már folyósított 65%-on felüli 10%-ért Kauker úr vállalta, hogy megoldással szolgál a tervezési hibákból eredő problémákra (tetőablakok, szennyvíztároló, kazánrács, stb.)

Az utcák kátyúzásáról és a Kinizsi, valamint a Veszprémi utcák pormentesítéséről kapott árajánlatot az önkormányzat a Magyar Aszfalttól. A munka 2,9 millióba kerülne. Amennyiben azonban a hónap végén a Területfejlesztési Tanács kedvezően bírálja el

Választott az ország, választott Hárskút népe is. Az első fordulóban a 479 szavazásra jogosult hárskúti polgárból 301 adta le a szavazatát, és négyen érkeztek igazolással máshonnan. A 63.7%-os részvétel meghaladta az országos, de még a megyei átlagot is. A listás szavazáson két érvénytelen szavazatot talált a bizottság (egy üres lapot és egy kereszt helyett aláhúzással megjelöltet), az egyéni lapok közt pedig egyet (az állampolgári jogát aláhúzással gyakorló polgártársunkét). Azért csak 11 párt szerepelt a listás szavazólapon, mert az EMU-nak nem sikerült területi listát állítania errefelé. A második fordulóban a névjegyzékben szereplő 475 polgárból 283-an jelentek meg a szavazáson, ketten pedig állandó lakóhelyük helyett Hárskúton döntöttek az ország dolgában. A számlálóbizottság ezúttal 3 szavazatot nyilvánított érvénytelennek.

párt	szavazat	arány
Fidesz-MPP	118	38.9%
FKGP	84	27.7%
MSZP	46	15.2%
SZDSZ	16	5.3%
KDNP	12	4.0%
MDF	9	3.0%
MDNP	6	2.0%
Nemzetiségi Fórum	6	2.0%
Munkáspárt	4	1.3%
MIÉP	1	0.3%
Új Szövetség	1	0.3%

az önkormányzat csatorna-ügyben benyújtott pályázatát, ez az összeg a pályázathoz szükséges önerő, vagy saját rész felmutatásához válhat szükségessé. Kissé optimista megközelítésben: vagy nyerünk, vagy rend-behozattathatjuk az utcákat.

A sokak által szorgalmazott járda ügye szintén a pályázat eredményének függvénye: úgy tűnik, a közeljövőben nem lesz járda, ha nyerünk (mert akkor a pénz a szennyvíztisztítóhoz kell), és *talán* lesz, ha nem nyerünk.

Ezennel kihirdették, hogy a Szemere László utca a Rózsafa utcától a Veszprémi utcáig tart, a felújítás alatt lévő italboltot is magába foglalva. (Több olvasónknak még nemrégiben is meglepetést okozott a hír, hogy van ilyen nevű utca a faluban.)

Hopp, elkelt a kőbánya! A Herend vidéki Tsz. túladott a fehér arany forrásán; a vevő a falunkban ezidáig különösebb ismertséget nem szerzett SOSO FÖLDSZER Kft. Az új gazda első lépésben kutatással kívánja meghatározni a kitermelhető hárskúti mész kő mennyiségét, majd nagyobb méretű termelésbe, a bányaterület bővítésébe is belevágna.

A Szemere utcai italbolt is elkelt. Az új tulajdonos, Knolmayer József kissé újrafogalmazni látszik az épület feladatait, és mielőbb meg szeretné nyitni a kisvendéglőt.

jelölt	párt	szavazat	arány
1. forduló			
dr. Horváth Balázs	MDF-Fidesz	112	36.8%
dr. Szabó Sándor	FKGP	72	23.7%
dr. Zongor Gábor	MSZP	47	15.5%
Dióssy László	SZDSZ	39	12.8%
dr. Papp Sándor	MDNP	12	3.9%
dr. Ferletyák Károly	KDNP	12	3.9%
Nyíri János	Munkáspárt	7	2.3%
Kartal Béla	MIÉP	3	1.0%
2. forduló			
dr. Horváth Balázs	MDF-Fidesz	216	76.6%
dr. Zongor Gábor	MSZP	66	23.4%

Az eredmények mintha a változtatás igényét üzennék. Mi lesz itt összesen...?

Hárskúti kaleidoszkóp

*Az alábbiakban általános iskolánk tanulóinak legszebb munkáiból mutatunk be egy csokor-
ravalót. Ifjú tollforgatóinknak élménydús nyarat kívánunk, amelyről szeptemberben várjuk a
beszámolóikat.*

Puchinger Adriána (3.o.): Május az iskolában

A május nagyon sok izgalmas dolgot tartogatott a számunkra az iskolában.

Elhatároztuk, hogy szebbé tesszük iskolánk udvarát s környékét. Fát, cserjét és virágot ültettünk. A maradék kőből sziklakertet csináltunk, és beültettük kövirózsával. Egész évben gyűjtöttük a papírt és most elküldtük, amiért pénzt kaptunk és a kiránduláshoz használtuk fel. Három negyedikes, Tibi, Gabi és Andi matektagozatra felvételt nyert.

Gyorsan eltelt ez a május, de remélem, a nyár is ilyen jó lesz.

Heblinger Tibor és Heblinger Gábor (4.o.): A kirándulás

1998. május 28-án a hárskúti iskolások kirándulni voltak a berekben.

Úgy tervezték, hogy csinálnak egy kis ügyességi játékot, majd tábortüzet raknak és közben fociznak. Az ügyességi játékban 4 csapat volt és egy csapatban 6 gyerek szerepelt. Legelőször a "Barracuda" nevű csapat indult a versenyen. Aztán következtek a "Villámok", utánuk pedig a "Drolly Dínok". Utoljára a "Bomba Boszik" indultak. A verseny után az eredményhirdetés következett. A negyedik helyezést a "Drolly Dínok" érték el. Harmadikok a "Villámok" lettek. Másodikok a "Barracudák", elsőek pedig a "Bomba Boszik". Ezután begyűjtöttük a tábortüzet, és megsütöttük a szalonnánkat. Utána fociztunk és a tanító néni is beálltak. Sajnos a foci után már haza kellett mennünk, de kaptunk még egy fagyit.

Nagyon jó volt ez a kirándulás, remélem még lesz ilyen alkalom.

Kanyár Krisztina (4.o.):

Kedves Mama!

Nagyon szeretnék beszámolni neked a következő eseményemről, ami 1998. május 19-én történt.

Elmentünk bábszínházba, ahol a Kunkori és a kandúrvarázlót néztük meg. Nagyon jó volt. Három kismalac és egy anyuka voltak a főszereplők. A nevük Bogumil, Kovászka és a kis Kunkori, meg a nagyanyó. Szegény Kunkorit a testvérei mindig becsapták, hazudtak neki, kinevették. Aztán eljött Kunkori születésnapjának az ideje. Egy tortát kapott a mamájától. Nagyon örült neki, és gondolta ad a testvéreinek is, de előbb bevitte a házba, hogy majd együtt megeszik, amikor mindenki ott kinn lesz. De ekkor nagy csapás érte. Amikor bement, hogy kivigye a tortát már nem volt sehol. A testvérei azt hitték, hogy Kunkori nem akar nekik adni a tortából és megették mindet. Még érte egy-két ilyen esemény. Így történt az egyik bábszínházi jelenet. Utána a büfébe mentünk.

Nagyon örültem volna, ha te is tudtad volna velünk nézni az előadást.

1998. május 20.

Szerető unokád:
Kriszti

Fiatalkorunk között akad, aki nemcsak a tollat forgatja tehetséggel. A Kittenberger Kálmán Állatkert által meghirdetett rajzpályázaton Kanyár Krisztina második helyezést ért el, valamint Sperl Nóra és Heblinger Tibor rajzát is kiállították. Mindannyiuknak szeretettel gratulálunk.

– a szerk. –

Hárskúti Hírharsona

Közéleti helyi újság, megjelenik olykor-olykor.

Szerkeszti és kiadja: Mészáros Ferenc, 8442 Hárskút, Pf.1. Tel/fax: 88/272-644.

Kapható némelyik boltban, a fodrászüzletben, és a presszóban.

A lap megjelent számai hozzáférhetők a faluház könyvtárában, illetve az Interneten (<http://www.relief.hu/hhh>).